SKLEP SODIŠČA (šesti senat)

z dne 14. julija 2005*

V zadevi C-420/04 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, ki je bila vložena 29. septembra 2004,

Georgios Gouvras, uradnik Komisije Evropskih skupnosti, stanujoč v Bereldangu (Luksemburg), ki ga zastopa J.-N. Louis, odvetnik, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

pritožnik,

druga stranka v postopku je

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata J. Currall in L. Lozano Palacios, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: francoščina.

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi A. Borg Barthet, predsednik senata (poročevalec), J.-P. Puissochet in S. von Bahr, sodnika,

generalna pravobranilka: C. Stix-Hackl,
sodni tajnik: R. Grass,

po opredelitvi generalnega pravobranilke

sprejema naslednji

Sklep

1 G. Gouvras s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 15. julija 2004 v združenih zadevah Gouvras proti Komisiji (T-180/02 in T-113/03, ZOdl., str. I-A-225, II-987, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je Sodišče prve stopnje zavrnilo njegove tožbene zahtevke, na eni strani, za razglasitev ničnosti odločbe Komisije Evropskih skupnosti z dne 14. avgusta 2001, s katero je z retroaktivnim učinkom od 1. novembra 2000 in za čas trajanja njegove napotitve v interesu službe določila Atene za kraj opravljanja dela ter z uporabo te odločbe izvedla povračilo neupravičeno izplačanih zneskov (v nadaljevanju: odločba z dne 14. avgusta 2001), ter, na drugi strani, za razglasitev ničnosti odločbe iste institucije z dne 30. aprila 2002, s katero je del njegovih osebnih prejemkov, ki ga lahko ob svoji napotitvi prenese v Luxembourg, omejila na 35 %.

Pravni okvir

2 Člen 37(1) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) opredeljuje napotitev v interesu službe tako:

„Napoteni uradnik je zaposleni uradnik, ki se z odločitvijo organa za imenovanja:

(a) [v interesu službe] napoti:

— da začasno dela na delovnem mestu zunaj svoje institucije

[...]“

3 Člen 38 Kadrovskih predpisov podrobneje določa pravila za tovrstno napotitev:

„Napotitev [v interesu službe] urejajo naslednja pravila:

(a) odločitev o napotitvi sprejme organ za imenovanja po zaslišanju zadevnega uradnika;

(b) trajanje napotitve določi organ za imenovanja;

(c) po vsakokratnem preteku šestih mesecev uradnik lahko zahteva, da napotitev preneha;

(d) uradnik, napoten na podlagi prve alinee člena 37(a), ima pravico do razlike v plačilu, kadar so skupni osebni prejemki za delovno mesto, na katero je napoten, nižji od prejemkov za [naziv in plačilni razred] v njegovi matični instituciji; prav tako je upravičen do povračila vseh dodatnih stroškov, ki nastanejo zaradi napotitve;

[...]

(f) napoteni uradnik ohrani svoje delovno mesto, pravico do povišanja v stopnji in upravičenost do napredovanja;

(g) ob koncu napotitve začne uradnik takoj ponovno delati na svojem prejšnjem delovnem mestu."

4 Člen 85 Kadrovskih predpisov ureja povračilo neupravičeno izplačanih zneskov:

„Vsak preplačani znesek se mora povrniti, če je prejemnik vedel, da ni pravne podlage za tako plačilo, ali če je bila odsotnost pravne podlage tako očitna, da bi moral vedeti zanjo."

5 Kraj opravljanja dela ob napotitvi učinkuje na uporabo členov 4, 5 in 10 Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ki urejajo izselitveni dodatek, nadomestilo za nastanitev in hranarino.

6 Člen 4 (1) Priloge VII h Kadrovskim predpisom določa:

„1. Izselitveni dodatek v višini 16 % celotnega zneska osnovne plače, gospodinjskega dodatka in otroškega dodatka se izplača uradniku:

(a) uradnikom:

— ki niso in nikoli niso bili državljani države, na katere ozemlju je kraj, v katerem so zaposleni,

in

— ki v obdobju petih let, ki se je končalo šest mesecev pred začetkom dela, niso stalno prebivali ali opravljali svoje glavne poklicne dejavnosti na evropskem ozemlju te države. Pri uporabi te določbe se ne upoštevajo okoliščine, ki izhajajo iz dela za drugo državo ali mednarodno organizacijo;

(b) uradnikom, ki so ali so bili državljani države, na ozemlju katere je kraj njihove zaposlitve, vendar so v desetih letih pred datumom začetka svoje službe stalno prebivali zunaj evropskega ozemlja te države zaradi razlogov, ki niso povezani z opravljanjem dela v državni službi ali v službi mednarodne organizacije."

7 V členu 5 Priloge VII h Kadrovskim predpisom je določeno:

„1. Nadomestilo za nastanitev v višini dvomesečne osnovne plače, če je uradnik upravičen do gospodinjskega dodatka, in v višini ene mesečne osnovne plače v drugih primerih, se izplača zaposlenemu uradniku, ki predloži dokazila, da je moral spremeniti prebivališče zaradi izpolnjevanja zahtev člena 20 Kadrovskih predpisov.

[...]

Nadomestilo za nastanitev se ponderira po stopnji, določeni za kraj, v katerem je uradnik zaposlen.

2. Nadomestilo za nastanitev v enaki višini se izplača vsakemu uslužbencu, ki je premeščen v nov kraj zaposlitve in mora zaradi zahtev iz člena 20 Kadrovskih predpisov spremeniti kraj prebivanja.

3. [...]

Nadomestilo za nastanitev se izplača po predložitvi dokumentov, iz katerih je razvidno, da se je uradnik s svojo družino, če je upravičen do gospodinjskega dodatka, preselil v kraj zaposlitve.

4. Uradnik, ki ima pravico do gospodinjskega dodatka, njegova družina pa se ne preseli v kraj zaposlitve, dobi le polovico nadomestila, do katerega bi bil sicer upravičen; druga polovica se izplača, ko se njegova družina preseli v kraj njegove zaposlitve, če to stori v roku, določenem v členu 9(3) [Priloge VII h Kadrovskim predpisom].

Če uslužbenca premestijo v kraj, v katerem njegova družina stalno prebiva, in se torej pred tem tja ni preselila, uslužbenec ni upravičen do nadomestila za nastanitev.

[...]"

8 V členu 10 Priloge VII h Kadrovskim predpisom je navedeno:

„1. Uradnik, ki predloži dokazila, da je moral zaradi izpolnitve določb člena 20 Kadrovskih predpisov spremeniti kraj prebivanja, je za obdobje, določeno v odstavku 2 tega člena, upravičen do hranarine [...]

2. [...]

Nikakor pa se hranarine ne more dodeliti za obdobje po datumu, ko se uradnik preseli, da bi izpolnil pogoje iz člena 20 Kadrovskih predpisov.

[...]"

9 Besedilo člena 17 Priloge VII h Kadrovskim predpisom določa:

„1. Izplačila se opravijo za vsakega uradnika v kraju in v valuti države, v kateri opravlja delo.

2. Pod pogoji, določenimi v pravilih, ki jih po posvetovanju z odborom za kadrovske predpise sporazumno sprejmejo institucije Skupnosti, lahko uradnik:

(a) preko institucije, v kateri je zaposlen, del prejemkov, največ do zneska izselitvenega dodatka ali nadomestila za bivanje v tujini redno dobiva [...]

(b) redno dobiva znesek, ki je višji od navedenega maksimuma iz začetka odstavka a, če je ta namenjen pokrivanju stroškov, zlasti za obveznosti, ki jih uradnik dokazano redno prevzema izven države sedeža njegove institucije ali izven države, v kateri dela;

(c) v zelo izjemnih okoliščinah in zaradi dokazanih utemeljenih razlogov dobi dovoljenje, da mu razen prej navedenih rednih zneskov nakazujejo tudi zneske v valutah iz odstavka a.

3. Nakazila, predvidena v odstavku 2, se izvedejo po deviznem tečaju določenem v drugem odstavku člena 63 Kadrovskih predpisov; nakazani zneski se pomnožijo s koeficientom, ki predstavlja razmerje med [korekcijskim koeficientom] za državo, v valuti katere se nakazilo izvrši, in med [korekcijskim koeficientom] za državo, v kateri je uradnik zaposlen."

10 Člen 1 Uredbe o podrobnih pravilih v zvezi z nakazilom dela osebnih prejemkov uradnikov Evropskih skupnosti (v nadaljevanju: skupna uredba), ki je začela veljati 1. januarja 1980, in sicer z učinkom od 1. aprila 1979, določa:

„V skladu s členom 17(2)(a) Priloge VII h Kadrovskim predpisom lahko uradnik na svojo zahtevo in preko institucije redno dobiva del prejemkov, največ do zneska izselitvenega dodatka ali nadomestila za bivanje v tujini, pri čemer je upoštevan [korekcijski] koeficient, ki se uporabi za [osebne prejemke] uradnika na kraju opravljanja dela."

11 V členu 2 skupne uredbe je določeno:

„V skladu s členom 17(2)(b) Priloge VII h Kadrovskim predpisom lahko uradnik, med drugim, na svojo zahtevo in preko institucije redno dobiva del prejemkov, ki

presega znesek iz člena 1, če so ta nakazila namenjena pokrivanju stroškov za obveznosti, ki jih uradnik dokazano redno prevzema izven države, v kateri dela.

Kot stroški, ki upravičujejo takšna nakazila, se štejejo:

— ob predložitvi potrdila o šolanju ali študiju, stroški šolanja otrok, za katere ima pravico do dodatka za vzdrževanega otroka [...]

— [...]

— ob predložitvi notarskega zapisa in posojilne pogodbe, stroški hipotekarnega posojila [...]“

12 V členu 3 skupne uredbe je navedeno:

„Vsa redna nakazila, kot so opredeljena v členih 1 in 2, ne smejo presegati 35 % neto mesečne plače.“

13 Člen 5 skupne uredbe določa:

„Organ za imenovanja lahko v skladu s členom 17(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom v zelo izjemnih okoliščinah in zaradi dokazanih utemeljenih razlogov dovoli uradniku, da mu institucija nakaže zneske v valutah iz člena 17(2)(a) navedene priloge. Dovoljenje se opravi na podlagi presoje upravičenosti."

14 Končno člen 6(4) skupne uredbe predvideva:

„Institucija redno preverja, ali so še vedno izpolnjeni pogoji, na podlagi katerih je bilo nakazilo odobreno. Nakazilo mora ustaviti, če ugotovi, da pogoji niso več izpolnjeni."

15 Notranja direktiva Komisije z dne 30. julija 1993 o podrobnih pravilih skupne uredbe, objavljena v *Upravnih informacijah* št. 815 z dne 11. avgusta 1993, določa:

„1. Pod pogoji, določenimi v členu 2 [skupne] uredbe, lahko uradnik še naprej prejema redna nakazila, ki presegajo najvišji znesek iz člena 1.

— Ta nakazila morajo biti namenjena pokrivanju stroškov, predvidenih v členu 2 [skupne] uredbe

— [...]

3. Nakazila preko institucije se lahko opravijo le, če so bile naloge in z njimi povezani izdatki opravljeni izven države opravljanja dela ter so v valuti te države [...]"

Dejansko stanje

16 Dejansko stanje v sporu o glavni stvari je v izpodbijani sodbi opisano tako:

„15 Tožeča stranka je bila 1. junija 1982 imenovana za uradnika za poskusno obdobje pri Komisiji Evropskih skupnosti in razporejena v Luxembourg kot upravljavec v nazivu A 6.

16 Stalno je bila zaposlena z odločbo z dne 25. februarja 1983, ki je začela veljati 1. marca 1983, nato je leta 1987 napredovala v naziv A 5, leta 1991 v naziv A 4 in končno, 1. marca 1999, v naziv A 3 kot vodja enote.

17 Zaradi reorganizacije vseh služb Komisije je bila 1. oktobra 1999 imenovana v vodjo enote ‚Analiza javnega zdravja, razvoj politike ter upoštevanje zdravja na drugih političnih področjih' direkcije ‚Javno zdravje' generalnega direktorata (GD) ‚Zdravje in varstvo potrošnikov'.

18 Po sporazumu z vsemi zadevnimi stranmi je njen GD 6. oktobra 2000 službi Komisije za ‚Kadrovske zadeve in administracijo' predlagal, naj v skladu s členom 37 (a), prva alinea, in členom 38 Kadrovskih predpisov tožečo stranko v interesu službe napoti na grško ministrstvo za zdravje.

19 V ta namen je bila na podlagi odločbe z dne 27. oktobra 2000 prerazporejena k direktorju direkcije ‚Javno zdravje' GD Komisije ‚Zdravje in varstvo potrošnikov' kot svetovalec *ad personam*. Ta odločba je začela veljati 1. novembra 2000.

20 Komisija je nato tožečo stranko napotila v interesu službe z odločbo z dne 21. novembra 2000, ki določa:

‚Člen 1

V skladu s členom 37 (a), prva alinea, in členom 38 Kadrovskih predpisov je odločeno, da se Georgiosa Gouvrasa (os[ebna] št. 04295), uradnika naziva A 3 pri generalnem direktoratu ‚Zdravje in varstvo potrošnikov', v interesu službe napoti na [grško] ministrstvo [...] za zdravje.

Člen 2

Georgios Gouvras je napoten v interesu službe od 1. novembra 2000 do 31. oktobra 2001.'

21 Zaradi začasnosti napotitve tožeče stranke je njena družina ostala v Luxembourgu, kjer so otroci nadaljevali šolanje, žena, ki je bila prav tako uradnica Evropskih skupnosti, pa je ostala tam zaposlena.

22 Komisija je tožeči stranki še naprej plačevala osebne prejemke v Luxembourgu, vključno z izselitvenim dodatkom, zanjo pa je bil uporabljen korekcijski koeficient 100. Nedvomno tožeča stranka med napotitvijo ni dobivala nobenih osebnih prejemkov od grške uprave.

23 Tožeča stranka je z elektronsko pošto z dne 23. julija 2001 zase in za svoje otroke zahtevala letno plačilo potnih stroškov iz kraja zaposlitve v matični kraj.

24 Martine Reicherts, direktorica direktorata ‚Administracija in vodenje kadrov v Luxembourgu in Ispri' GD Komisije ‚Kadrovske zadeve in administracija', je z uradnim dopisom z dne 26. julija 2001 od vodje enote ‚Kadrovski predpisi' direktorata ‚Pravice in obveznosti; socialna politika in ukrepi' istega GD, Adriana Barnetta, zahtevala, naj ji ‚po morebitnem posvetovanju s pravno službo, ob upoštevanju [...] sodne prakse na tem področju (sodba [Sodišča prve stopnje] z dne 28. februarja 1996 v zadevi do Paço Quesado proti Komisiji, T-15/95, [Recueil FP, str. I-A-57 in II-171], zlasti točke [od] 26 [do] 30), podrobno navede, kako je treba razlagati kraj opravljanja dela G. Gouvrasa'.

25 M. Reicherts je v tem uradnem dopisu ugotovila:

‚Odločba o napotitvi ni določala kraja opravljanja dela zadevne osebe, zato so naše službe naletele na težave pri plačilih in povračilih, dolgovanih zadevni osebi, ki so privedle do dopisovanja [med enoto ‚Kadrovske zadeve Luxembourg' direktorata ‚Administracija in vodenje kadrov v Luxembourgu in Ispri' generalnega direktorata ‚Kadrovske zadeve in administracija' ter enoto ‚Vodenje posameznikovih pravic' direktorata ‚Pravice in obveznosti; socialna politika in ukrepi' istega generalnega direktorata] in so bile omenjene na nekem sestanku v Bruslju, vendar ne da bi sprejeli končno stališče.'

26 M. Reicherts je po prejemu odgovora A. Barnetta 14. avgusta 2001 na tožečo stranko naslovila ta dopis [...]:

‚[Po] prejemu vaše zahteve [...] je enota [...] ‚Kadrovske zadeve Luxembourg' enoto ‚Kadrovski predpisi' ponovno zaprosila za pojasnila o uporabi zadevnih predpisov za vaš primer. V prilogi so priloženi izmenjani dopisi v zvezi s tem.

Iz tega odgovora z dne 31. julija 2001 izhaja:

— v skladu s členom 38 Kadrovskih predpisov ste ob predložitvi dokazil upravičeni do zahtevka za povračilo vseh stroškov, ki so nastali zaradi vaše napotitve;

— od vaše plače je treba odtegniti vse morebitne prejemke, ki ste jih prejeli od [grškega] ministrstva [...] za zdravje, na katero ste bili napoteni;

— ker ste bili napoteni v Atene [Grčija], je to mesto vaš kraj opravljanja dela od 1. novembra 2000;

— zaradi tega vam od tega dne ni treba več ohraniti pravice do izselitvenega dodatka in letnega povračila potnih stroškov;

— za vaše osebne prejemke je treba uporabiti korekcijski koeficient za Grčijo;

— osebne prejemke vam je treba izplačati v Grčijo;

[...]

Da bi zagotovili neprekinjeno izplačevanje vaše plače, bomo plačo za [mesec] september 2001 nakazali v skladu s spodaj navedenimi pravicami na vaš račun pri banki v Luxembourgu. Pisarna za izplačila plač vam bo v začetku septembra 2001 sporočila natančen znesek, ki vam ga bo treba nakazovati v prihodnje, in vam bo na razpolago za določitev natančnih podrobnosti vračila. Trenutno je mogoče znesek, ki ga je treba vrniti, le informativno oceniti na 31.000 EUR, brez vračila letnih potnih stroškov.'

27 Tožeča stranka je bila s tem dopisom seznanjena po faksu 11. septembra 2001 in je nanj odgovorila 14. septembra 2001 s podrobnim dopisom, v katerem je zahtevala spremembo te odločbe in številne druge podatke. Tožeča stranka je v tem dopisu omenila tudi svoje težave pri pridobivanju natančnih navedb v zvezi s pogoji svoje napotitve in različne osebe, s katerimi se je glede tega posvetovala, in sicer z gospo J. Lavaud iz enote ‚Osebje in napoteni nacionalni strokovnjaki' direktorata ‚Kadrovska politika' generalnega direktorata Komisije ‚Kadrovske zadeve in administracija', z gospo Perez-Silvan iz enote ‚Vodenje posameznikovih pravic' direktorata ‚Pravice in obveznosti; družbena politika in ukrepi' istega GD ter z gospodom D. Janssensom, vodjem enote ‚Osebje, proračun in drugi viri' direktorata ‚Splošne zadeve' generalnega direktorata, pri katerem je bila zaposlena tožeča stranka. Dodala je, da od svojega odhoda ni dobila od služb Komisije nobenega obvestila o pogojih svoje napotitve, s katerim bi bila opozorjena, da je bila ta opravljena na njeno finančno tveganje in da bo mogoče treba vrniti neupravičeno plačane zneske.

28 M. Reicherts ji je odgovorila z uradnim dopisom z dne 2. oktobra 2001 (v nadaljevanju: odločba z dne 2. oktobra 2001) in jo pozvala, naj – če bi to želela – s pritožbo na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov izpodbija odločbo v zvezi z novo določitvijo svojih finančnih pravic.

29 F. Augendre iz enote ‚Kadrovske zadeve Luxembourg' direktorata ‚Administracija in vodenje kadrov v Luxembourgu in Ispri' GD Komisije ‚Kadrovske zadeve in administracija' je 10. oktobra 2001 na tožečo stranko naslovil uradni dopis, v katerem jo je obvestil, da v skladu z odločbo z dne 14. avgusta 2001 iz popravljenega izračuna njegovih osebni prejemkov med napotitvijo v skladu s členom 85 Kadrovskih predpisov izhaja odbitek 1342,30 EUR za mesec november 2001 in odbitki po 1342,16 EUR za mesece od decembra 2001 do novembra 2003, kar je skupaj 24 mesečnih odbitkov.

30 Tožeča stranka je 22. oktobra 2001 pri organu za imenovanja vložila pritožbo, s katero je hotela predlagala razglasitev ničnosti odločbe z dne 14. avgusta 2001 in odločbe z dne 2. oktobra 2001 ter vseh plačilnih list na podlagi prvonavedene odločbe.

31 Tožeča stranka je bila 31. oktobra 2001 po elektronski pošti obveščena o odločbi Davida Byrna, komisarja za področje zdravja in varstva potrošnikov, naj ga zaradi izzivov, s katerimi se je morala Komisija soočati na področju biološkega terorizma, še isti dan pokliče nazaj v Luxembourg.

32 Komisija je z odločbo z dne 11. decembra 2001, ki je začela učinkovati 1. novembra 2001, končala napotitev v interesu službe za tožečo stranko pri grškem ministrstvu za zdravje in jo prerazporedilo kot osebno svetovalko direktorja direktorata ‚Javno zdravje' GD ‚Zdravje in varstvo potrošnikov'. Odločba je bila razglašena za nično in nadomeščena z odločbo Komisije z dne 6. februarja 2002, s katero je bila tožeča stranka ponovno zaposlena kot osebna svetovalka istega direktorja.

33 Organ za imenovanja je pritožbo tožeče stranke zavrnil z odločbo z dne 22. februarja 2002, ki ji je bila vročena 1. marca 2002.

34 Tožeča stranka je 11. junija 2002 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila tožbo zoper odločbo z dne 14. avgusta 2001 (zadeva T-180/02).

35 Tožeča stranka je glede na odločbo Komisije o določitvi Aten kot njenega kraja opravljanja dela 28. januarja 2002 vložila zahtevek za prenos dela njenih osebnih prejemkov, nujnih za kritje rednih in dokazljivih stroškov, s katerimi se je po

njenem mnenju morala soočiti v Luxembourgu, kjer je njen običajni kraj opravljanja dela in njeno glavno prebivališče.

36 Tožeča stranka je 8. marca 2002 vložila drugi zahtevek, s katerim je na podlagi člena 5 in 10 Priloge VII h Kadrovskim predpisom uveljavljala dodelitev nadomestila za nastanitev in hranarino zaradi sprejetja službe 1. novembra 2000 v Atenah in 1. novembra 2001 v Luxembourgu.

37 Uprava je z odločbami z dne 30. aprila 2002 (v nadaljevanju: odločba z dne 30. aprila 2002) ugodila njenemu zahtevku za prenos, na podlagi člena 17(2)(c) Priloge VII h Kadrovskim predpisom, dela neto osebnih prejemkov iz Grčije v Luksemburg za obdobje od novembra 2000 do oktobra 2001, v 35-odstotnem deležu omenjenih osebnih prejemkov, ter hkrati tožečo stranko obvestila o zavrnitvi njenega zahtevka za plačilo nadomestila za nastanitev in hranarine."

Tožbi pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

17 G. Gouvras je s tožbo, vloženo pri sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje 11. junija 2002, vložil prvo tožbo zoper odločbo z dne 14. avgusta 2001 (zadeva T-180/02). Komisija je Sodišču prve stopnje predlagala, naj to tožbo zavrne.

18 Pritožnik je vložil drugo tožbo zoper odločbe z dne 30. aprila 2002 (zadeva T-113/03). Komisija je Sodišču prve stopnje predlagala, naj tudi to tožbo zavrne.

19 Pritožnik je v utemeljitev tožbe zoper odločbo z dne 14. avgusta 2001 navedel tri tožbene razloge.

20 Pritožnik je s prvim tožbenim razlogom trdil, da je Komisija kršila člena 37, prvi odstavek, točka (a), prva alinea, in 38(a) Kadrovskih predpisov, s tem ko je kršila dolžnost zaslišati pritožnika pred njegovo napotitvijo in s tem ko je retroaktivno določila Atene kot njegov kraj opravljanja dela.

21 Sodišče prve stopnje je v zvezi s tem v točkah od 70 do 86 izpodbijane sodbe presodilo, da je uprava od pritožnika upravičeno, ob upoštevanju njegovega naziva, lahko pričakovala večjo stopnjo poznavanja upravnih in kadrovskih postopkov ter da je kraj opravljanja dela uradnika načeloma tam, kjer opravlja svoje delo, in Komisija je, s tem da je pritožnika napotila na grško ministrstvo za zdravje, z molkom določila Atene kot kraj njegovega opravljanja dela.

22 Sodišče prve stopnje je torej v točki 87 izpodbijane sodbe odločilo, da je Komisija pravilno določila Atene kot kraj opravljanja dela pritožnika, in je zato zavrnilo prvi tožbeni razlog, ki ga je pritožnik navajal v utemeljitev prve tožbe.

23 Pritožnik je v drugem tožbenem razlogu trdil, da je Komisija kršila člen 85 Kadrovskih predpisov ter sprejela samovoljno odločitev, ki naj bi temeljila na kršitvi načela varstva zaupanja v pravo in dolžnosti skrbnega ravnanja, ker mu ni pravočasno zagotovila zanesljivih podatkov, ki bi mu omogočali preizkusiti, ali bi ob upoštevanju svojih finančnih bremen lahko sprejel napotitev v Atene ter bistveno znižanje osebnih prejemkov zaradi uporabe korekcijska koeficienta, ki velja za Grčijo, in ukinitve izselitvenega dodatka.

24 Sodišče prve stopnje je v zvezi s tem v točki 102 izpodbijane sodbe opozorilo, da je v skladu s členom 85 Kadrovskih predpisov pogoj za izterjavo neupravičenih plačil ta, da je prejemnik vedel, da ni pravne podlage za tako plačilo, oziroma da je bil neobstoj pravne podlage tako očiten, da bi moral vedeti zanjo.

25 Sodišče prve stopnje je, najprej, v zvezi s tem, da je pritožnik vedel za neobstoj pravne podlage, ker so bile Atene določene za njegov kraj opravljanja dela, v točki 108 izpodbijane sodbe presodilo, da G. Gouvras ni upravičeno prejel zneskov, ki so mu bili plačani zaradi določitve kraja opravljanja dela v Luxembourgu.

26 Sodišče prve stopnje je v točki 109 izpodbijane sodbe pojasnilo, da bi se te zneske lahko izterjalo le, če bi bila napaka uprave tako očitna, da bi pritožnik moral vedeti zanjo. Sodišče prve stopnje je v točki 111 iste sodbe opozorilo, da čeprav je res, da se Komisija ni dovolj jasno izrazila in da je trajalo več mesecev, preden je odločila glede pravic G. Gouvrasa, zlasti v zvezi z izselitvenim dodatkom, je treba ugotoviti, da bi moral običajno skrben uradnik z izkušnjami in enakim nazivom kot pritožnik vedeti, da je to plačilo dodatka povezano z izselitvijo v smislu člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

27 Sodišče prve stopnje je, drugič, v zvezi z domnevno samovoljno naravo odločbe z dne 14 avgusta 2001 v točkah od 117 do 119 izpodbijane sodbe presodilo, da je bilo treba zaradi neobstoja natančnih trditev v zvezi s obveznostjo, ki naj bi bila kršena, ta očitek zavrniti.

28 Tretjič, Sodišče prve stopnje je v zvezi s kršitvijo dolžnosti skrbnega ravnanja Komisije v točkah od 120 do 125 izpodbijane sodbe menilo, da ta ni kršila take obveznosti, ker je pritožnik priznal, da je bil obveščen o učinkih svoje napotitve v interesu službe na njegov upravni položaj.

29 Četrtič, Sodišče prve stopnje je v zvezi s kršitvijo načela varstva zaupanja v pravo v točkah od 126 do 133 navedene sodbe presodilo, da je treba to trditev zavrniti zlasti zaradi neobstoja natančnih zagotovil, ki jih je Komisija dala pritožniku glede pogojev njegove napotitve.

30 Zato je bil drugi tožbeni razlog, ki ga je pritožnik navedel v podporo prvi tožbi, zavrnjen kot neutemeljen.

31 Pritožnik je s tretjim tožbenim razlogom zatrjeval kršitev členov 5 in 10 Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ker naj bi mu Komisija zavrnila priznanje pravice do nadomestila za nastanitev in do hranarine.

32 Sodišče prve stopnje je v zvezi s tem v točkah od 142 do 144 izpodbijane sodbe presodilo, da Komisija pritožniku z določbo z dne 14. avgusta 2001 ni zavrnila upravičenosti do teh nadomestil. Zato je Sodišče prve stopnje iz tega sklepalo, da je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

33 Posledično je bila tožba G. Gouvrasa zoper navedeno odločbo v celoti zavrnjena.

34 G. Gouvras je v drugi tožbi zoper odločbo z dne 30. aprila 2002 njeno zakonitost izpodbijal z dvema tožbenima razlogoma.

35 S prvim je trdil, da sta bila kršena člen 5 in člen 10 Priloge VII h Kadrovskim predpisom, ker sta mu bila med njegovo napotitvijo v Atenah zavrnjena nadomestilo za nastanitev in hranarina, zavrnitev pa se je nanašala tudi na nadomestilo za nastanitev ob njegovi ponovni zaposlitvi v Luxembourgu.

36 Sodišče prve stopnje je, prvič, v zvezi z dodelitvijo nadomestila za nastanitev pritožniku ob njegovi napotitvi v Atene v točkah od 156 do 159 izpodbijane sodbe presodilo, da je pritožnik upravičeno predlagal razglasitev ničnosti odločbe z dne 30. aprila 2002, s katero mu je bila zavrnjena pravica do nadomestila za nastanitev.

37 Drugič, Sodišče prve stopnje je v zvezi z dodelitvijo nadomestila za nastanitev pritožniku ob njegovi vrnitvi v Luxembourg v točkah 160 in 161 izpodbijane sodbe menilo, da je Komisija utemeljeno zavrnila dodelitev tega nadomestila v skladu s členom 5(4) Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

38 Tretjič, Sodišče prve stopnje je v zvezi s hranarino v točkah od 162 do 166 izpodbijane sodbe presodilo, da je Komisija upravičeno zavrnila pravico do hranarine, saj bi ji bila v nasprotnem primeru plačana v nasprotju z namenom iz člena 10 Priloge VII h Kadrovskim predpisom. Niti njegovo prebivališče v Atenah niti njegovo prebivališče v Luxembourgu ni mogoče šteti za začasno.

39 Sodišče prve stopnje je torej menilo, da je bilo treba prvemu tožbenemu razlogu, ki ga je pritožnik navajal v drugi tožbi, delno ugoditi, ker mu je Komisija neupravičeno zavrnila dodelitev nadomestila za nastanitev ob njegovi zaposlitvi v Atenah.

40 Tožeča stranka je z drugim tožbenim razlogom zatrjevala, da je Komisija, s tem da je omejila del njenih osebnih prejemkov, ki se lahko prenese zunaj države članice, v kateri opravlja delo, na 35 %, kršila člen 38(d) Kadrovskih predpisov in člen 17 Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

41 Sodišče prve stopnje je v zvezi s tem v točkah od 194 do 211 izpodbijane sodbe presodilo, da je Komisija pravilno uporabila člen 38(d) Kadrovskih predpisov, saj je pritožnik med napotitvijo v Atene dejansko prejemal osebne prejemke, ki so ustrezali enakemu nazivu in plačilnem razredu, kot ju je imel v matični instituciji. Ta določba nikakor ne pomeni, da bi morala zadevna oseba med opravljanjem dela v Atenah prejemati vse osebne prejemke, ki so ji bili plačani v Luxembourgu. Sodišče prve stopnje je tudi presodilo, da omejitev prenosa neto osebnih prejemkov pritožnika na 35 % osebnih prejemkov ni nesorazmerna, saj ta ni predložil dokazil o izrednih stroških, ki bi upravi omogočila odobritev prenosa, ki bi bil višji od navedenega odstotka.

42 Sodišče prve stopnje je v teh okoliščinah zavrnilo drugi tožbeni razlog, ki ga je G. Gouvras navedel v utemeljitev druge tožbe.

43 Sodišče prve stopnje je zato razglasilo ničnost odločbe z dne 30. aprila 2002, s katero je bila pritožniku zavrnjena pravica do nadomestila za nastanitev ob napotitvi v Atene, in drugo tožbo v preostalem zavrnilo.

Pritožba

Predlogi strank

44 G. Gouvras s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

— razveljavi izpodbijano sodbo v delu, v katerem so bili zavrnjeni njegovi predlogi:

— v zadevi T-180/02 za razglasitev ničnosti odločbe z dne 14. avgusta 2001 in

— v zadevi T-113/03 za razglasitev ničnosti odločbe z 30. aprila 2002, s katero je bil del njegovih osebnih prejemkov, ki se lahko med njegovo napotitvijo prenese v Luxembourg, omejen na 35 %;

— mu nato z odločitvijo v sporu na podlagi novih določb dovoli, da bo prilagodil tožbene razloge in predloge;

— podredno, odločbo z dne 14. avgusta 2001 v celoti razglasi za nično in odločbo z dne 30. aprila 2002, s katero je del njegovih osebnih prejemkov, ki se lahko prenese v Luxembourg, običajni kraj njegovega opravljanja dela, omejen na 35 %,

— Komisiji naloži plačilo stroškov postopkov na obeh stopnjah.

45 Komisija Sodišču predlaga, naj:

— pritožbo zavrže kot nedopustno ali vsaj zavrne kot neutemeljeno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pritožba

46 Uvodoma je treba opozoriti, da lahko Sodišče na podlagi člena 119 Poslovnika, če pritožba očitno ni dopustna ali očitno ni utemeljena, na podlagi poročila sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli z obrazloženim sklepom pritožbo zavrne ali zavrže.

Pritožbeni razlogi v zvezi z odločbo z dne 14. avgusta 2001

Prvi pritožbeni razlog

47 Pritožnik s prvim pritožbenim razlogom zatrjuje, da Sodišče prve stopnje ni pravilno uporabilo prava, ker ni preverilo, ali ga je Komisija pred odločitvijo o njegovi napotitvi v interesu službe dejansko obvestila o vseh učinkih napotitve, ne le o njegovem upravnem položaju, ampak tudi o finančnih posledicah, ki izhajajo iz tega, zlasti v zvezi s pravico do izselitvenega dodatka, vračilom letnih potnih stroškov in

dejstvom, da bo na njegove osebne prejemke vplival korekcijski koeficient, ki velja za Grčijo. Na podlagi tega ni imel možnosti, da bi učinkovito uveljavljal svoje interese in da bi po izteku šestmesečnega roka zahteval prenehanje svoje napotitve. Zato G. Gouvras meni, da sta bila kršena člen 37, prvi odstavek, točka (a), prva alinea, in člen 38 Kadrovskih predpisov.

48 V zvezi s tem je treba opozoriti, da iz člena 225, prvi odstavek, ES in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča izhaja, da je pritožba omejena na pravna vprašanja ter da se lahko vloži zaradi nepristojnosti Sodišča prve stopnje, zaradi kršitve postopka, ki vpliva na interese pritožnika, ali zaradi kršitve prava Skupnosti s strani Sodišča prve stopnje (glej zlasti sodbo z dne 16. marca 2000 v zadevi Parlament proti Bieberju, C-284/98 P, Recueil, str. I-1527, točka 30, ter sklep z dne 10. maja 2001 v zadevi FNAB in drugi proti Svetu, C-345/00 P, Recueil, str. I-3811, točka 28).

49 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je samo Sodišče prve stopnje pristojno za ugotavljanje dejanskega stanja, razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, in za presojo tega dejanskega stanja. Presoja dejanskega stanja, razen pri izkrivljanju dokazov, predloženih Sodišču prve stopnje, torej ni pravno vprašanje, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča (glej sodbi z dne 2. marca 1994 v zadevi Hilti proti Komisiji, C-53/92 P, Recueil, str. I-667, točka 42, ter z dne 21. junija 2001 v združenih zadevah Moccia Irme in drugi proti Komisiji, od C-280/99 P do C-282/99 P, Recueil, str. I-4717, točka 78).

50 Zato so očitki v zvezi z ugotavljanjem in s presojo dejanskega stanja s strani Sodišča prve stopnje dopustni le, če bi pritožnik zatrjeval, da je Sodišče prve stopnje izvedlo

ugotovitve, katerih vsebinska nepravilnost izhaja iz listin v spisu, ali da je izkrivilo dokaze, ki so mu bili predloženi.

51 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da G. Gouvras s prvim pritožbenim razlogom predlaga, naj Sodišče ponovno preizkusi presojo dejanskega stanja, ki jo je opravilo Sodišče prve stopnje in na podlagi katere je bil pritožnik zaslišan in zadostno obveščen pred sprejetjem odločbe o napotitvi, ne da bi dokazal, da je Sodišče prve stopnje izkrivilo dokaze.

52 Zato je treba ta pritožbeni razlog zavreči kot očitno nedopusten.

Drugi pritožbeni razlog

53 G. Gouvras z drugim pritožbenim razlogom zatrjuje, najprej, da Sodišče prve stopnje ni pravilno uporabilo prava, s tem ko je menilo, da je uprava od 1. novembra 2000 do 14. avgusta 2001 v nasprotju s predpisi izdajala plačilne liste, ki so vključevale izselitveni dodatek in upoštevale korekcijski koeficient za Luxembourg.

54 Pritožnik poleg tega trdi, da je Sodišče prve stopnje kršilo pravo Skupnosti, s tem ko jo je presodilo, da je vedel, da ni pravne podlage za preplačani znesek, ali da je bil neobstoj pravne podlage tako očiten, da bi moral vedeti zanj. Pritožnik Sodišču prve stopnje očita, da je menilo, da bi moral običajno skrben uradnik z izkušnjami in enakim nazivom kot pritožnik vedeti za neupravičenost spornih plačil.

55 V teh okoliščinah pritožnik prereka odgovor Sodišča prve stopnje glede vprašanja pravne opredelitve dejanskega stanja in s tem Sodišču v presojo predloži pravno vprašanje.

56 Iz tega sledi, da je drugi pritožbeni razlog dopusten.

Utemeljenost obeh delov pritožbe

57 Najprej glede neupravičenosti plačila zadošča opozoriti, da je Sodišče prve stopnje v točkah od 104 do 108 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da na podlagi načela ohranitve celotnih osebnih prejemkov uradnika uprava temu uradniku ne more podeliti dodatkov in ugodnosti, do katerih ni upravičen. Ker bi morale biti Atene določene kot kraj opravljanja dela pritožnika, je treba posledično šteti, da pritožnik zneskov, ki jih je uprava plačala zaradi določitve kraja opravljanja dela v Luxembourgu, ni prejel upravičeno.

58 Glede dejstva, da je prejemnik vedel za neupravičenost plačil, je Sodišče prve stopnje v točkah od 109 do 116 izpodbijane sodbe prav tako pravilno presodilo, da je Komisija pravilno izvedla postopek izterjave neupravičenih plačil.

59 Kot je Sodišče prve stopnje opozorilo v točki 111 izpodbijane sodbe, čeprav je res, da se Komisija ni jasno izrazila in je trajalo več mesecev, preden je odločila glede pravic pritožnika, je treba ugotoviti, da bi moral običajno skrben uradnik z izkušnjami in enakim nazivom kot pritožnik vedeti, da je plačilo izselitvenega dodatka povezano z izselitvijo v smislu člena 4 Priloge VII h Kadrovskim predpisom.

60 Nazadnje, kot je Sodišče prve stopnje presodilo v točki 115 izpodbijane sodbe, določbe Kadrovskih predpisov v nasprotju s trditvami pritožnika ne potrjujejo njegovega mnenja, da ima pravico, da ohrani Luxembourg kot kraj opravljanja dela in vse dodatke, ki jih je tam dobival. Kadrovski predpisi ne vsebujejo izrecnih določb v zvezi z določitvijo kraja opravljanja dela uradnika pri napotitvi in hkrati plačilo zadevnih dodatkov izrecno vežejo na določene pogoje.

61 Sodišče prve stopnje je torej pravilno menilo, da je Komisija pravilno izvedla postopek izterjave neupravičenih plačil.

62 V teh okoliščinah je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti kot očitno neutemeljen.

Edini pritožbeni razlog v zvezi z odločbo z dne 30. aprila 2002

63 Pritožnik s tem edinim pritožbenim razlogom trdi, da Sodišče prve stopnje ni pravilno uporabilo prava, s tem ko je menilo, da odločba z dne 30. aprila 2002 ne krši člena 38(d) Kadrovskih predpisov, s tem ko del njegovih osebnih prejemkov, ki ga je med njegovo napotitvijo mogoče prenesti v Luxembourg, omejuje na 35 %.

64 Pritožnik se v pritožbi omejuje na to, da cilj njegovega predloga ni izboljšanje njegovega finančnega položaja glede na položaj, povezan z njegovo napotitvijo, ampak namerava le preprečiti, da bi ta povzročila precejšnje finančno prikrajšanje. Vendar nobena trditev ne podpira te teze.

65 V zvezi s tem iz člena 225 ES, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča in člena 112(1)(c) Poslovnika Sodišča izhaja, da je treba v pritožbi natančno navesti dele izpodbijane sodbe, katerih razveljavitev je predlagana, in pravne argumente, na katerih posebej temelji ta predlog (glej zlasti sodbi z dne 4. julija 2000 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji, C-352/98 P, Recueil, str. I-5291, točka 34, ter z dne 8. januarja 2002 v zadevi Francija proti Monsantu in Komisiji, C-248/99 P, Recueil, str. I-1, točka 68, in sklep z dne 11. novembra 2003 v zadevi Martinez proti Parlamentu, C-488/01 P, Recueil, str. I-13355, točka 40).

66 V tej zadevi je treba ugotoviti, da pritožba ne navaja razloga, zaradi katerega naj utemeljitev Sodišča prve stopnje iz točke 210 izpodbijane sodbe ne bi bila pravilna,

in zato je treba edini pritožbeni razlog zoper odločbo z dne 30. aprila 2002 zavreči kot nedopusten.

67 Čeprav bi bila pritožba dopustna, ne bi bila utemeljena, ker v obravnavani zadevi ni mogoče uporabiti navedenega člena, saj neplačilo nadomestil na podlagi Kadrovskih predpisov ne sodi pod pojem stroškov.

Stroški

68 V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki se uporabi za postopek pritožbe na podlagi člena 118 Poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. V skladu s členom 70 tega poslovnika nosijo institucije svoje stroške v delovnopravnih sporih med Skupnostmi in njihovimi uslužbenci. Vendar se na podlagi člena 122, drugi pododstavek, istega poslovnika, člen 70 ne uporablja za pritožbe, ki jih zoper institucijo vložijo uradniki ali drugi uslužbenci institucije. Ker pritožnik s predlogi ni uspel, se mu naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) sklenilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. G. Gouvrasu se naloži plačilo stroškov.

Podpisi